

Profetul este manualul meu de eliberare

Cuvânt înainte și notă biografică
de Teodora Enache

Gibran este poet, dar și gânditor, filosof și mistic, rostitor al adevărului. Nu mai este vorba despre adevărul meu, al tău, al lui... Este vorba despre adevărul eliberator, care e de nezdrun-cinat. *Profetul* este un manual de viață, spus în cuvinte atât de frumoase, care vin din harul poetului de a surprinde momentele înălțătoare ale existenței.

Profetul este acea carte pe care o citești mult, de multe ori și în diferite etape ale vieții. Este un izvor nesecat de înțelepciune, este mister și

îmbogățire personală, te inspiră și, în același timp, te scoate din zona ta de confort.

Am avut norocul să citesc pentru prima dată această carte la 20 de ani. M-a speriat, nu am înțeles nimic și am abandonat-o. Întotdeauna a avut un loc aparte printre cărțile mele, dar nu am mai deschis-o timp de 21 de ani. Între timp, viața m-a furat cu lăcomie, cu pasiune, mi-am hrănit visurile, am explorat și am deschis Calea, cu îndrăzneală, cu dăruire, am jucat fiecare carte din *Joc* cu emoție, deschidere, curaj, uneori fără nicio rezervă și, mai ales, fără regrete.

După 21 ani, eram însărcinată cu cel de-al doilea copil, eram tare îndrăgostită de tatăl lui, ascultam Bach și am deschis din nou *Profetul*: „Copiii voștri nu sunt ai voștri“, a început să tîne *Profetul*. Am închis-o speriată, din nou. Simțeam Lumina în mine prin sufletul copilului care venea prin mine.

În fiecare dimineață, sfînteam casa cu un preludiu de Bach... Era ca o tîmîie care arde, care ne binecuvîntă. Era prima dată cînd simțeam efectul binefăcător al muzicii, rolul de curățare și de vindecare prin muzică. Nu știam prea

multe despre asta atunci, dar, într-un mod intuitiv, știam că e așa.

Citeam fascinată *Profetul*, care venea și potrivea cuvintele. Nu erau niște cuvinte dulci, ușor de ascultat. Erau cuvinte dure, mai ales pentru minți neantrenate. Uneori, simțeam că mă strivește, mă simțeam mică și neputincioasă. Nu înțelegeam și cuvintele șfichiuiam, iar, alteori, lacrimi de extaz îmi scăldau obrazul.

Așa că, în timpul unei plimbări printre noii mei prieteni înmuguriți din Grădina Botanică, mi-a trecut prin minte îndrăzneța idee că aș putea să cânt versurile lui Gibran. „Blasfemie!!!“, mi-a strigat vocea tăioasă care de multe ori mi-a tăiat elanul și care, de-a lungul anilor, mi-a devenit cel mai sever profesor la materia numită „Neîncredere în mine și în darurile mele“...

„Blasfemie!!!!“, mi-a tunat și am închis acest capitol cu frică și supunere.

Câteva zile mai târziu, am simțit cum crește un nou răspuns în mine. Un fel de scâncet. Acel scâncet care nu vine din partea ta mai slabă, ci care vine să invite mai mult. Era un scâncet aproape erotic, care chema, incita! „Dar eu

întotdeauna am cântat ce am iubit, ce am trăit!
Vreau să cânt *Profetul!*“

Au mai trecut încă șapte ani, până în prezent, timp în care vocea-scâncet a știut să nu abandoneze. Acel scâncet m-a urmărit în tot timpul acestei Călătorii de șapte ani! Era atât de puternic, era acel fir de izvor care, cu persuasiune, cu răbdare, cu iubire, străbate.

Acum, după tot acest timp, am realizat că, pentru a scrie muzica Profetului, am avut nevoie de multe ustensile. De imaginație și de talent componistic, de sunetul vocii mele, care să poată reda cinematic fiecare notă, fiecare idee pe care doream să o descriu, un sunet rafinat care să știe să călătorească prin ființa mea și să culegă informații. Un fel de alchimie internă cu ajutorul sunetului.

De asemenea, în această perioadă a trebuit să înfrunt multe teste legate de starea mea fizică, psihică, emoțională, spirituală.

Iubeam și eram fericită. Trăiam marea poveste de dragoste cu bărbatul mult visat, aveam împreună un băiețel de doi ani și, împreună cu fetița mea mai mare, alcătuiam o familie binecuvântată. Cântam, aveam concerte, trăiam cu

valiza la ușă, gata pregătită, dar, cu fiecare zi, parcă nu mă mai regăseam cântând; de fapt, nu mă mai regăseam deloc. Era obositor, Artistul și Mama își disputau terenul, nu îi puteam împăca nicicum. De fapt, privind în urmă, recunosc că nici până atunci nu reușisem. Mama își cerea drepturile printr-o grijă excesivă, o dăruire și un devotament care excludeau total Artistul. Artistul, când mă fura, îmi spăla parcă memoria, uitam tot ceea ce mă leagă, dăruindu-mă total scenei. Ambii erau foarte exigenți și îmi cereau toată energia. Mă simțeam epuizată, chinuită și nu îmi mai găseam bucuria.

Nu dormeam nopțile, eram epuizată, un copil cerea lapte, celălalt – *teenager* și extrem de independent și sensibil – cerea atenție și concentrare. Concertele nu îmi mai aduceau bucurie, jazzul trecea în cealaltă extremă, aproape îl negam și fugeam de el. Griji excesive, nopți nedormite. Dragi mame, știu că trăiți asta adesea. Nopțile mă trezeam din cauza fricilor care mă asaltau, coloana, spatele și inima îmi erau reci ca gheața, îmi pierdeam încrederea în tot ceea ce eram. Iar pe scenă eram din ce în ce mai goală pe dinăuntru.

Apoi, pe nesimțite, pe negândite, îndoiala a început să-mi tulbure pacea minții, ca o manie care ți se instalează în suflet milimetru cu milimetru, și nu bagi de seamă decât atunci când explozia s-a produs deja. Așa venea îndoiala. Până să realizez, era deja prea târziu. Își găsisese mediul cel mai bun în mintea mea slăbită și în trupul vlăguit. Mă îndoiam de mine, de iubire, de muzică, de tot. În numai doi-trei ani, uitasem tot, pierdusem parcă tot, nu mai știam cine sunt. Aveam toate motivele să fiu cea mai fericită femeie din lume!!! Și totuși, mă simțeam a nimă-nui. Parcă pierdusem legătura cu Sursa noastră, pierdusem parcă sămânța aceea din noi care ne unește pe toți și ne face să nu uităm cine suntem noi cu adevărat.

Inevitabil, toate acestea au atras boala. Îmi amintesc cum stăteam pe bordura din fața spitalului în care fusesem diagnosticată cu cancer la rinichi și boceam, în timp ce toți treceau pe lângă mine, cu nepăsare. Valul Vieții curge cu sau fără voia noastră. Atunci am realizat ce mici suntem, atunci am realizat ce înseamnă că suntem o picătură într-un ocean. Deodată, parcă brusc, o rază a poposit în mintea mea: „Doamne,

dacă îmi mai dai o fărâmbă de viață, ajută-mă să învăț să trăiesc frumos, așa cum vrei Tu! Doamne, învață-mă! Vreau să trăiesc frumos!“ Brusc, mi s-a făcut dor de Iubire, dor de Lumină. „Vreau să învăț a iubi!!!“, mi-am spus! Acest gând a fost parcă magic, revelator! Timpul părea că s-a oprit pe loc, am rămas doar eu, cu acest gând. „Vreau să învăț a iubi! Vreau să trăiesc mai frumos!“

Așa a început marea mea Călătorie. Nu am apelat la medicamente, la vizite medicale, nu am cercetat pe internet să văd și alte cazuri de boli, nu m-am documentat. Din contră, am închis computerul, telefonul, nu am vorbit și nu am povestit despre asta. Nu le-am spus decât dragului meu, sufletul meu pereche în această călătorie, și celor care mă puteau ajuta, terapeuților din Cluj, minunaților și neobosiților terapeuți care m-au ajutat să înțeleg cum îmi pot curăța mintea de toate impuritățile. Am început să scot din alimentație tot ceea ce era în plus, căutând doar ceea ce este pur și dă energie pură. Am început să mă rog, să meditez. Și am pornit la drum! Au început să apară întrebările: „Cum poți să iubești și mai, și mai, și mai mult? Cine ne poate învăța?“

Ușile au început să se deschidă, una după alta. Fiecare ușă deschisă aducea încă o întrebare. Căutam mai departe. „Iubirea trebuie să ne transforme din cerșetori în regi“, îi auzeam pe toți maestrul timpului spunând. „Nu cerșind iubire atingem desăvârșirea, ci dăruind iubire.“

Dar cum? De unde să dăruiești? Din ce? Care este rezervorul? Cât? Cum te poți purifica iubind? Cum poți crește iubind? Noi de ce uităm cine suntem? Oare asta ne împiedică să iubim cu adevărat? Faptul că nu mai știm cine suntem? De unde venim și care e menirea noastră? Iar dacă nu știm care e darul nostru, cum putem dăruii?

Eram înconjurată de suflete care doreau să mă ajute să înțeleg, mulți dintre acești oameni cunoșteau multe răspunsuri, alții căutau alături de mine. Îmi construiam un edificiu interior, cu ajutorul lor, și totuși răspunderea era în totalitate a mea. Știam că *flacăra ți-o duci singur*. Știam că EU trebuie să lupt, EU trebuie să caut, duceam cu mine răspunderea față de propria mea viață. Nu era ușor. Uneori reușeam să fiu curajoasă, să fiu senină și cu multă speranță. Alteori mă simțeam singură și înfricoșată, simțind că mă rătăcesc și nu știu drumul. Dar niciodată, nicio

clipă, nu am dorit să renunț. Am luptat continuu. Mi-am anulat toate concertele, visurile legate de scenă, nu am mai scos niciun sunet, aproape un an, nici măcar un cântec de leagăn. Nu mai aveam poveste de cântat. Căutam, îmi căutam conturul, orbecăiam pe căi nebătătorite, rătăceam pe străzile Clujului și pe străzile sufletului meu, ore în șir, zile, luni...

Într-o zi frumoasă de toamnă, picioarele m-au condus către studioul izolat în care obișnuiam să studiez în anii trecuți, să mă întâlnesc cu muzica, cu artistul din mine. Înainte, ne dădeam mereu întâlnire, uneori pe furiș, câte o oră furată, alteori ore întregi. Acum, deloc. Nu mai doream. Îl uram pe artistul din mine. Uram jazzul. În fața ușii, mi-am amintit de întâlnirile noastre din trecut, îmbrățișarea totală în care nimeni, niciodată nu a reușit să pătrundă – cu atâta pasiune a știut Artistul să se înfrupte din mine, din viața mea, nu am avut niciodată puterea de a mă opune... Mă simțeam posedată.

Am deschis ușa fără nicio emoție. Totul parcă era prăfuit și îmbătrânit. L-am regăsit ca fiind jalnic. Nu mai avea vibrația din trecut, când zilnic binecuvântam Creația. Ce-i drept, și eu eram